

РЕШЕНИЕ

№ 3911

гр. София, 29.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.10.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Лозан Панов

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Мария Ситнилска

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **5514** по описа за **2010** година докладвано от съдия Лозан Панов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

С решение от 28.05.2010 г. по НАХД № 1358/2010 г., Софийски районен съд, НК, 106 състав е потвърдил наказателно постановление № 143614/22.12.2009 г., издадено от Началник „АНД” на отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на С. Д. К. на осн. чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е наложено административно наказание “глоба” в размер на 150 лева и административно наказание „лишаване от управление на МПС” за срок от 1 месец за нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП.

Срещу решението на първоинстанционния съд е постъпила жалба от С. Д. К., с която се моли атакуваното съдебно решение да бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно. Твърди се, че при издаването на АУАН и НП е допуснато съществено процесуално нарушение на нормата на чл. 42, т. 4 и чл. 57, т. 5 от ЗАНН. Поддържа се, че в производството пред районния съд не е доказано по несъмнен начин извършването на посоченото в НП административно нарушение по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, тъй като използваната система не може да бъде достоверен източник на установените и заснети чрез нея данни.

Ответникът по касационната жалба не изпраща процесуален представител и не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура поддържа, че жалбата е основателна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и

възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

В атакуваното решение районният съд е приел, че на 19.05.2009 г. около 12,43 ч. в [населено място] Д. К. е управлявал л.а. „Сузуки В.” с ДК [рег.номер на МПС] по бул. Ц. шосе” със скорост 89 км/ч. при ограничение на скоростта за населено от 50 км./ч. Срещу двореца „В.” автомобилът на С. Д. К. бил засечен и заснет с техническо средство TFR-1 М с радар TR 4 D № 506, като бил изготвен снимков и видеоматериал.

На 25.11.2009 г. след издирване и установяване на самоличността на С. Д. К. бил съставен АУАН № 143614 за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, който му бил предявен за запознаване със съдържанието и подписан от него. На същата дата С. Д. К. съставил декларация, в която отразил, че лично е управлявал превозното средство на 19.05.2009 г. около 12.43 ч. и е бил записан с видеокамера.

Въз основа на съставения акт за установяване на административно нарушение било издадено и атакуваното наказателно постановление № 143614/22.12.2009 г. от Началник „АНД” на отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на С. Д. К. на осн. чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е наложено административно наказание “глоба” в размер на 150 лева и административно наказание „лишаване от управление на МПС” за срок от 1 месец за нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП.

Тази фактическа обстановка първоинстанционният съдът е установил въз основа на събраните по делото писмени доказателства и разпита на свидетеля Ц. Х. Ц..

С оглед на така установената фактическа обстановка по делото първоинстанционният съд е приел, че атакуваното НП следва да бъде потвърдено.

Настоящият състав намира, че атакуваното първоинстанционно решение е правилно и законосъобразно. СРС правилно е приел, че е извършено нарушение по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, за което законосъобразно е ангажирана отговорността на С. Д. К..

При съставянето на акта за установяване на административно нарушение са спазени изискванията на чл.42 ЗАНН, а при издаването на атакуваното НП тези на чл.57 ЗАНН, поради което твърденията в жалбата за допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на АУАН и НП са неоснователни. Не са нарушени разпоредбите на чл. 42, т. 4 и чл. 57, т. 5 от ЗАНН, която задължава актосъставителя, респ. наказващия орган, да посочат в обстоятелствената част на АУАН и НП описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено. Не може да има съмнение, че това изискване е установено с оглед очертаване на доказателственорелевантните факти и кръга на доказателствените източници, за преценка материалната компетентност на актосъставителя и наказващия орган, както и преценка на конкретната степен на обществена опасност на деянието и неговия извършител. В случая при описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено, актосъставителят и наказващият орган са посочили мястото на нарушението - [населено място] по Ц. шосе срещу комплекс Дворец В.; индивидуализиран е управляваният лек автомобил „Сузуки В.” с ДК [рег.номер на МПС] ; посочена е скоростта на МПС /89 км./ч./ и предвиденото ограничение на скоростта от 50 км./ч. за населено място; както и начинът на установяване на скоростта на управлявания автомобил. Посочените обстоятелства правят описанието на нарушението достатъчно ясно и конкретно, с което се осигурява възможност за

нарушителя да разбере фактическите рамки на административното обвинение, респ. да упражни правото си на защита в производството в пълен обем.

В конкретния случай безспорно е установено извършеното нарушение по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП – управление на МПС с превишена скорост, поради което касационните доводи за липса на нарушение и за недостоверност на използваната система като източник на установените и заснети чрез нея данни, са неоснователни.

Районният съд задълбочено, аргументирано и всеобхватно е посочил в мотивите към съдебния акт, че на процесната дата С. Д. К. е управлявал моторно превозно средство със скорост над пределно допустимата за посочения пътен участък.

В случая по спорния въпрос за годността на използваното техническо средство TFR-1 M с радар TR 4 D № 506 следва да се отбележи, че с оглед предписанията на Наредба за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол радарният скоростомер е едно от средствата за измерване, които задължително трябва да отговарят на редица технически и метрологични изисквания, поради което подлежи на метрологичен контрол – първоначален и последващ, съобразно предписанията на Закона за измерването. Видно от справката от лабораторията за проверка на СИ, процесният радарен скоростомер е преминал през задължителна проверка на 18.02.2009 г. със срок на валидност до 18.02.2010 г., удостоверена със знак № 02703. Извършените от тази дата изследвания следва да се считат за достоверни, съгласно Закона за измерванията, като настоящият съдебен състав, като съдът не кредитира представеното в касационното производство Писмо № 78-01-46 от 21.10.2010 г. от главния секретар на Българския институт по метрология. Следователно в конкретния случай проверката на скоростта на движение на управляваното от С. Д. К. МПС на 19.05.2009 г. е извършена с годно техническо средство. Както правилно отбелязва първоинстанционният съд, липсват каквито и да било основания да се приема, че свързаните с нарушението факти са били отразени невярно, при пряко несъответствие с действителното правно положение и в този смисъл да е налице своеобразно лъжливо документиране от страна на длъжностните лица.

С оглед на горното, настоящата касационна инстанция приема, че жалбата на С. Д. К. срещу решение от 28.05.2010 г. по НАХД № 1358/2010 г., Софийски районен съд, НК, 106 състав, е неоснователна.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд - София

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 28.05.2010 г. по НАХД № 1358/2010 г., Софийски районен съд, НК, 106 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.